

SNIJEG

1.

Osjeti ti se miris u zraku.

Stižem, kažeš.

Ne mogu te dočekati, šapućem.

Hrlim ti u susret.

Gore na vrhu zrak je rijedak, neumoljiv, ne želi da sakrije nijedan uzdah i bestidno ga raznosi svuda, nema tajne koju neće odnijeti kilometrima daleko, šapnuti zvijerima.

Tvoja bjelina je sakrila svaki put, svaku stazu, sve poznato, nejasno je, a opet... otvoreno, puno mogućnosti.

Tvoji kristali na mjesecini obećavaju otpor i teške korake, ne nude saradnju, inate se brušenju, žele da ostanu netaknuti. Znam da želiš biti cijel, netaknut i lijep, ali ja ću te zgaziti uprkos.

I stanem na čistinu, uživam u tvojoj ledenoj ljepoti, gledam svoj sad vidljivi dah, napravim prvi korak.

Odupireš se ali pod težinom se svi slome i ti ćeš.

Propadne mi stopalo, narušim cjelinu, pa i drugo.

Stojim tako do koljena u tebi, meku ti utrobu gazim.

Sretna sam. Napravim još koraka, pravim put u tebi, opireš se ali uzalud, svi se pod teretom slome i ti ćeš.

Mijenjam te, više nisi cijel, netaknut i lijep. Moji koraci ostavljaju trag, prave stazu kojom možda još neko krene.

Iscrpljuješ me, teže dišem, ali idem, gazim te uprkos.

Negdje na pola puta kojim sam odlučila ići, okrenem se i vidim izvraćeni šav mojih koraka.

Rasporen si. Neće on tek tako zarasti, neće biti dovoljno par sati, možda će trebati dani.

A možda još neko krene ovim putem. Okrenem se i nastavim ići, sretna što te mijenjam.

2.

Nije odavno tako uspravno sjedila, skoro svečano.

Nije odavno vidjela tako nisko horizont, ne toliko blizu.

Nije odavno disala čist zrak - da u njemu šumovi zvone.

Bedra su stiskala topla leđa bijele kobile. Usporila je disanje i na momente zaboravila da treba da miruje.

Vjetar je zavodljivo mirisao.

Mirisao kišom, gotovo snijegom.

Trebalo je da galopom prođe kroz onu dolje travu, da se guši biljem i polenom, da osjeti sve i jednu vlas na glavi, sve i jedan mišić na tijelu.

Rekao joj je da čeka.

Šta god da se desi i ko god da naiđe, treba stajati tu, na tom proplanku i čekati. Upitala je šta. Ali odgovor nije dobila. Kiša. Krupne kapi. Ramena hlade i težaju od žednog džempera, kapi klize niz lice, sjećaju na suze.

Bijela otpuhuje, stresa kapi, odbija biti mokra. Pravi sitne korake, naprijed nazad. Nemirna je. Nema nigdje nikakvog skloništa, samo proplanci, jedan preko drugog naredani kao oblaci.

Hvata je jeza, od zime, tješi se.

Iz kapi procvatoše pahulje, tamnosivo nebo posta svjetlije, trava posrebreni. Proljetni snijeg, filigransko perje.

Ispred nje, pahulje se kao slagalice sklopiše u ženu.

Koža je reagovala prva, svaka dlačica na tijelu ustala je pred došljakinjom.

Zatim srce, vjeveričije, pa dah, medvjedi težak.

Bijela pod njom osjetila je strah. Propela se i zbacila ju je.

S licem u mokriledenoj travi, s nekoliko pedalja blizu bose bijele noge, podigla je pogled i ostala ukočena.

Ustala je i pogled izravnala sa ledenoplavom pojavom.

Pružila joj ruku. Instiktivno je krenula da je uzme.

Čuo se samo udaljeni galop, pa nagla tišina.

Sa tišinom nestala je i nada.

Teško je spasti samo na svoju snagu.

Neće uzeti pruženu ruku. Isuviše traži.

Okrenula se od te sablasti, priželjkujući potrčati i polako se počela spuštati niz padinu.

A možda i nije to tako. Možda nije dobro razumjela.

Mož...Osjetila je jak udarac tijelom od tijelo.

Osjetila prste kako vuku kosu, ledena bedra kako joj stišču struk, pružila je ruke naprijed kako bi sačuvala lice od udarca.

Njenih šaka nema i umjesto njih crna su kopita.

Portčala je, sa sve četiri, teret je postao lakši.

Udahnula je, vlaga iz zemlje gušila je od tolike blizine.
Osjetila je svaku vlas na glavi i svaki mišić na tijelu.
Osjetila je umjerene udarce po bočnoj strani stomaka i
blago zatezanje grive.
Bijela se nije uplašila, shvatila je. Oslobodila se.

3.

I pala je na otvoren dlan, nestala s toplinom bešumno.
Kristali i sjaj što je jednom njima sjala, nestali su.
Bjelina kojom je prkosila boji i crnini, nestala je u
prozirnoj površini kapi.
Na tom mjestu bjeline i staklene raskoši postala je
prozirna kap, bezoblična i prazna.
Na njenoj površini poput ogledala vidjeli su se odrazi
drugih.
Na mjestu njene posebnosti i krutosti sad stoji bezbojni
fluid prilagodljiv svakoj posudi i površini.
Umrla je pahulja.